

VECKOBLADET

Nr 16 i webbform

070504

Brecht är inne!

Det råder Brechtfeber just nu både i Kungl. Huvudstaden och i Lund. Överallt Brechtteater och Brechtmusik. Efter Röda kapellets konsert med Rikard Schönström för fullsatt hörsal på SOL-centrum i fredags var det dags för en ny underbar konsert med danska Oktoberkoret på Stadshallen den 1 maj. Kören sjöng under sin lika vackra som stränga ryska ledare Esther Bobrova Lange bl.a. Håkan Carlssons tonsättning av de dikter Brecht skrev som flykting i Svendborg. Körsången var precis och balanserad utan att det ens märktes att faktiskt musiken ibland är rätt svår.

Ackompanjatör under kvällen var den likaledes ryska och vackra Ludmila Lysenko som spelade distinkt och härligt musikaliskt både till körens och till solistens sång. Efter sviten av Håkan Carlsson blev det musik av Weill, Eisler och Dessau.

Visst var det fint att lyssna på kören men höjdpunkten blev ändå den danska skådespelerskan och sångerskan Birgitte Bruuns solotolkningar av ett antal mer eller mindre kända Brechtsånger Hon hade deltagit i master class för Gisela May men sjöng Brecht med en egen auktoritet. Sanningen är att hon fångade auditoriet helt med sin fantastiska sång men också med sina humoristiska och insiktsfulla presentationer av Brecht och hans texter.

Publiken, säkert hundra hoppackade personer, applåderade energiskt. Texterna som sjöngs på tyska lästes i översättning förtjänstfullt och med lagom inlevelse av Christina Merker. Det var som sagt en skön konsert. Jag säger till er som inte var där: det var synd ni inte kom - men det var tur, för det var redan fullt.

Goja

Ingen v-kongress i Lund

Enligt den arbetsplan som antogs på vänsterpartiets årsmöte skulle partiföreningen verka för att få 2008 års partikongress till Lund. Enligt den ambitiösa planen skulle placeringen i Skåne vara en markering mot de främlingsfientliga krafter som tyvärr är ovanligt starka i denna landsändan, och antirasismen skulle vara tema för ett antal seminarier under kongressen. Intressant var också det miljöriktiga konceptet: Kravmärkt och närproducerad mat, lånecyklar till alla deltagare, chartrat tåg från Lund.

Förslaget om massförläggning i sporthall påminner om miljöpartiets tidigaste kongresser. Detta och annat skulle göra kongressen billigare än sina närmaste föregångare, och det skulle ju passa bra för ett parti som inte bara tappade väljare och mandat utan också i partistöd i senaste valet.

Men – nu berättas att Lund dragit tillbaka sin ansökan. Planförfattarna upplever att de har motarbetats från vissa personer i partidistriktet som inte tror på alla de nya greppen.

Gr

Utrikesdebatt

En buss stoppas. Beväpnade män går in i bussen och tar ut de som man finner tillhör en annan etnisk grupp. Vid vägkanten och inför ögonen på passagerarna i bussen avrättas samtliga. Året är 2007 och vi är i Irak.

I VB nr 13 kritiserade jag Lucifer, och vänstern i allmänhet, för att deras ställningstagande i internationella frågor baseras på en mekanisk antiamerikansk/ antivästerländsk syn. I denna politik beskrivs fiendens(USA) fiender som motståndsmän och patrioter oavsett vilka metoder dessa använder. Det som hyllas är kampen, och då kampen mot USA. Konsekvenserna för befolkningen/ människorna lämnas därhän.

I sitt genmäle argumenterar Lucifer i egentlig bemärkelse inte mot mina påståenden. I stället gör Lucifer jämförelser. Även under Vietnamkriget beskyldes vänstern för att vara antiamerikansk. Även den amerikanska opinionen är idag emot USA:s närvaro i Irak, är den då antiamerikansk?

Nej opinionen i USA är naturligtvis inte antiamerikansk för att den nu tycker att USA så fort som möjligt skall dra sig ut ur Irak. Opinionen vill ha hem soldaterna för att kriget i Irak efter fyra år kostar mer i pengar och soldater än vad man tänkt sig.

Vi borde veta bättre nu

Ja nog var vänstern antiamerikansk under sextio- och sjuttioålet i den meningen att vänstern såg USA som imperialismens/kapitalismens kärnland och det land som militärt inringade och bekämpade det socialistiska blocket. Det många, däribland jag själv, inte såg var att även den sida vi såg som socialistisk begick fel och bedrev en politik där de små folken utnyttjades i en större maktkamp. I dag vet vi bättre, eller borde veta bättre.

Lucifers med fleras ställningstagande tycks idag bygga på samma grund. USA är imperialismens mäktigaste stat och skall därför bekämpas oberoende av konfliktens karaktär. USA får en roll som inte kan omvärderas och vänstern ger upp friheten att analysera. USA skulle aldrig gått in i Irak och skall nu omedelbart ut ur Irak Detta oberoende av att de i Irak som vill ha ut USA även vill ha ut all västerländskt inflytande för att kunna upprätta ett religiöst feodalt samhälle.

På TV visas en videoinspelning. Vid en lastbil och intill en väg i Bosnien förs några unga män fram till vägkanten. Män i uniform avrättar dem en efter en. Det syns inget motstånd. Avrättarna röker och skrattar. De tycks helt oberörda.

En förenklad bild

Första maj och Jan Öberg är på besök i Lund. Öberg talar om inbördeskriget i Jugoslavien och om Irak. Det mesta var på ett högre diplomatiskt, territoriellt plan. De bilder av terror mot civilbefolkningen jag minns berörs inte.

Öberg framhöll att det inte finns konflikter där den ena har rätt och den andra fel, att det inte fanns något vitt eller svart. Ändå var Öbergs upplägg utformat på detta sätt. Flertalet politiker/förhandlare från Europa och USA beskrevs som inkompetenta eller idioter. Åter var USA den stora boven medan Irakierna beskrevs som ett kulturellt folk.

Öbergs bild var förenklad och vinklad. Nu var det kanske detta vänsterpubliken ville höra. Endast en i publiken, en kvinna, ställde en fråga som ifrågasatte Öbergs beskrivning av att valen till Iraks parlament ej var mycket värda då det hållits under ockupation. För mig var hela föreställningen lite skrämmande. Jag cyklar hem, besviken. Det är vår ute, men inom vänstern har kylan inte släppt sitt grepp. Det är långt tills vårflodens smältvatten tvingar ut isen ur älven.

Lars-Anders Jönsson

Historiens återkomst

Ännu en 1 maj har passerat och på de borgerliga tidningarnas ledarsidor säger man traditionsenligt att det är dags att sluta demonstrera. Visst, det var ju inga folkmassor som var ute på gatorna. I Tomelilla hade sossarna i år följt råden och ställt in och lämnat demonstrerandet till sverigedemokraterna. Allt går igen, precis likadant sa borgarna i början av 60-talet: ideologierna var döda påstods det. Men i slutet av sextioalet växte vänstertågen med många hundra procent och snart fylldes det också på rejält i de socialdemokratiska tågen.

I grunden är det nog avund det gäller. Det är synd om de andra partierna som inte har denna årliga mönstring där man på gatan tvingas visa vad man står för. Det är inte alltid man älskar det, men jag skulle inte vilja vara utan. Sen är det en annan sak att vänstern och arbetarrörelsen borde kunna lägga meningsskiljaktigheterna åt sidan. Det här är den internationella arbetarrörelsens dag och då borde vi kunna samlas kring den, med skilda paroller och plakat och kolonner, men i en gemensam manifestation. Hur länge ska det dröja innan det blir så?

Förvånande reaktioner

Skulle inte Estland få göra vad de vill inom sitt eget territorium, t.ex. flytta statyer och gräva upp soldatgravar. Jo, det är fritt fram att begå vilka dumheter och skändligheter som helst, inget kan hindra dem och nu har de dessutom fått stöd för sitt agerande av USA och Nato och utrikesminister Bildt.

Det är två saker som förvånar mig i det här. Den ena är de svenska ledarsidornas självklara stöd för det estniska handlandet. Boven i det här är Ryssland och Putin förklaras det, de tar en skitsak som en statyflyttning till intäkt för att hetsa mot ett litet försvarslöst land. Och så målas den upp på nytt, bilden av detta hotfulla Ryssland, Sveriges fiende sedan många hundra år. Frågan är om det inte dags för en insamling till en pansarbåt och en uppslutning kring kungen.

Jag överdriver bara lite. Det är så tydligt hur det är samma gamla krafter: högern, militärerna, den borgerliga offentligheten som driver opinionen mot Ryssland. Det var samma koalition som hetsade mot det folkrättsligt korrekta återsändandet av 187 baltiska soldater ur Waffen-SS 1945. Men under sin kommunistiske diktator Stalin besegrade faktiskt Sovjet Hitler, det var det som avgjorde det andra världskriget och 20 miljoner ryssar dog för det. När den estniska regeringen ger sig på minnesmärken över segern över fascismen, så är det ingen skitsak. Ja, och till detta kommer också diskrimineringen av den ryska befolkningen. Barn som fötts i Estland av människor som har bott där sedan mycket länge blir inte estniska medborgare, stora grupper rysktalande får inte rösta etc. etc.

Den andra saken som väcker min förvåning är den estniska regeringens politiska oskicklighet.

Den estniska nationalismen är förståelig, med tanke på vad landet upplevt. Men med en historia som Estlands (22 år av självständighet med vacklande demokrati) borde det väl finnas anledning att gå försiktigare fram och hålla den hetsigaste nationalismen på plats. Skulle inte en omfattande handel och goda relationer med Ryssland vara av större intresse?

Ockupation? Nej, annektering.

En fras som ständigt återkommer är "den sovjetiska ockupationen". Jo, det fanns en kort tid av ockupation 1939, och väl också 1944. Men de baltiska länderna var inte ockuperade utan annekterade. De ingick i den sovjetiska förbundsstaten av länder och invånarna hade samma skyldigheter och rättigheter som andra sovjetmedborgare. Klena rättigheter och svåra övergrepp förvisso och sanslösa deportationer av människor till andra delar av Sovjet, jo det är sant. Så där 30,000 flydde till Sverige, med övervikt för folk med borgerligt-nationella värderingar. Här har man med beundransvärd uthållighet värnat om sin nationella kultur, men

man har också i Sverige agerat i allmänpolitiska frågor i klart reaktionär riktning. Estland hade ingen stor judisk befolkning att mördra och hälften av dem hann fly till Sovjet 1941, men de andra tog man död under allmän uppslutning av lokala krafter. Efter kriget inväntade bödlarna ålderdomen t.ex. i Sverige och Canada – de ställdes inte inför rätta trots Simon Wiesenthals vädjanden. Den estniska vänstern organiserade en motståndsrörelse mot Tyskland, men det estniska etablissemanget jobbade bra ihop med nazisterna. Det var inte heller i Estland svårt att fylla leden med soldater till Waffen-SS.

Försvarare av tyranniet?

Jag gissar att jag efter dessa ord kommer att få höra att jag är en försvarare av det sovjetiska tyranniet. Det är jag inte. Det jag har svårt för är den svenska opinion som i alla år har använt Baltikums sorgliga historia som ett element i svensk politik. Under krigsåren ville de gå till korståg mot bolsjevikerna i vapenbrödraskap med Finland och Tyskland bortom på Svirfronten. Och jag erinrar mig en berättelse från det glada 50-talet. Det var svenska kärnvapen som skulle fram då, under allmän entusiasm från militärerna och borgerligheten och (mindre) delar av socialdemokratin. På Saab i Linköping satt man och jobbade på en tvåstegs raket (krut i steg 1, rammotor i steg 2). Den skulle bära kärnvapnen och nå de sovjetiska truppkoncentrationerna i Baltikum. Raketens officiella namn var Robot 330. Men dess interna smeknamn på Saab var "Karl XII".

Lucifer

Foreign affairs: Dubbelspel om Darfur

George Bush har beskrivit folkrättsbrotten i Darfur som folkmord. Medlemmar i Sudans regering är inblandade i ogärningarna.

Men regimen i Khartoum har lyckats undvika sanktioner, hindra diplomatiska ansträngningar att uppnå hållbara lösningar och motstå internationella ansträngningar att sända fredsbevarande styrkor till Darfur genom att öka sitt underrättelsesamarbete med Washington.

I mitten av november förra året varnade Bush Sudans regering att den skulle utsättas för hårda sanktioner om den inte accepterade en fredsstyrka till Darfur före nyår.

Men vid nyår, när deadline inträffade, hände ingenting.

Sudans regering har odlat sin image som outhärlig medkämpe till Washington i kampen mot terror för att minska det internationella trycket den utsätts för på grund av brotten mot de mänskliga rättigheterna.

Och den har lyckats. Trots kraven på effektiva åtgärder mot folkmordet i Darfur har ännu ingen fungerande plan syns till.

Kriget mot terror har övertagit antikommunismens roll

Bushregimens krig mot terror och extrema ideologier har fullständigt överskuggat USA:s försök att lösa konflikter och skapa fungerande regimer i Afrika och Mellanöstern.

Kampen mot terror överskuggar all annan amerikansk politik på Afrikas Horn lika fullständigt som antikommunismen gjorde för en generation sedan.

I ansträngningarna att nå framgång i denna maniskt ensidiga strävan har Bushregimen allierat sig med autokratiska ledare och visat förkärlek för hemliga aktioner och militära lösningar framför diplomati.

Följderna är katastrofala. Sudans tyranner blir alltmer extrema.

I Somalia har den etiopiska invasionen lett till fullständig förödelse i huvudstaden och ett alltmer vidgat och desperat motstånd i hela landet.

Ledarna i Etiopien, Eritrea och Uganda har utnyttjat krigshotet och kampen mot terror som

förevändning för att krossa den politiska oppositionen. Den humanitära situationen i hela Afrikas Horn är katastrofal. Nära nio miljoner människor har drivits på flykten och den ständiga instabiliteten förhindrar allvarligt tillgången till humanitär hjälp till de 16 miljoner människor som är i behov av den.

Blowing the Horn, författarna

De två amerikaner som framför denna välgrundade, ytterst skarpa kritik i Foreign Affairs mars/april-nummer är John Prendergast, som arbetade i det Nationella säkerhetsrådet och utrikesdepartementet under Clinton, och Colin Thomas-Jenssen som leder Afrika-sektionen i den Internationella krisgruppen ICG .

De punkter jag refererat här är centrala i artikeln, men utgör naturligtvis bara fragment av texten.

Gunnar Stensson

Massmedia 27 april:

Mogadishu brinner. Massaker i Etiopien, östra Ogaden

Häftiga strider pågår sedan tio dagar i Mogadishu efter Etiopiens USA-stödda invasion i Somalia.

400 000 har flytt huvudstaden som förvandlats till en spökstad med brinnande ruiner. Flyktingarna befinner sig utanför staden utan tillgång till mat, vatten och medicin. Hjälpinsändningar stoppas vid vägsprårrar runt Mogadishu och etiopierna och den så kallade övergångsregeringens soldater förser sig själva med förnödenheterna medan civilbefolkningen svälter.

I veckan utvidgades kriget till själva Etiopien. Då överfölls ett oljefält inne i den etiopiska Ogaden-provinsen. Många civila dödades, bland dem flera kinesiska oljearbetare.

Befolkningen i Ogaden är somalisk. Ogadens nationella befrielsefront, ONLF, tog på sig ansvaret. Den har i många år fört ett lågintensivt gerillakrig mot Etiopien. Nu har den uppenbarligen fått ökade resurser.

Etiopien anklagar Eritrea för att ligga bakom. Kriget kan komma att utvidgas.

Det principlösa amerikanska kriget mot terror har orsakat ännu en politisk och humanitär katastrof på Afrikas Horn.

Fyra förstamajtal

I tisdags hade jag tillfälle att höra fyra av vänsterpartiets förstamajtalare. Det var blandade karameller.

1

Bäst var Herman Schmid i Trelleborg. Arrangörerna hade, nog delvis mot bakgrund av att sverigedemokraterna nu har sju mandat i kommunen, redogöra för de danska erfarenheterna av främlingsfientlighet, närmast i form av Dansk Folkeparti, och vad vi kan lära av dem i Sverige – Herman bor och arbetar ju i Danmark.

– Främlingsfientligheten är bara en del av problemet med DF, betonade Herman. Partiets potentiella bas är alla som känner sej förbisprungna av den utveckling som bland annat globaliseringen driver fram, som tycker att allt i princip var bättre förr. DF utnyttjar detta skickligt. Partiet försvarar inte bara traditionella danska symboler som kungahus och statskyrka utan även folkhemsinstitutioner som pensionssystemet med dess möjlighet att hoppa av arbetslivet i förtid och folkskolan i dess nuvarande utformning. Det slår vakt om danska språket på universiteten där det starkt hotas av engelskan. Invandrarna är bara ett av

inslagen i allt det nya som skrämmer människor.

– Sverige har kanske ofarligare kanaler för att suga upp den typen av missnöje, fortsatte Herman. Och sd har inte lyckats bredda sin politik särskilt mycket utöver invandrarfrågan. Men så kan mycket väl ske. Globaliseringen och dess motsättningar tränger sej på. Vi ser att Europa om några decennier kan ha förvandlats till ett globalt bakvatten, förbisprunget av Östasien och andra regioner. Den politiska reaktionen på detta kan faktiskt bli en utbredd fascism.

– Diskutera inte invandrare och integration med sd. Såna diskussioner vinner de i princip alltid. Visa i stället på ihålligheten i strävan att bevara det gamla.

2

Sd fick alltså sju mandat i Trelleborg, och hade blivit stödparti åt socialdemokraterna om det senare partiets dåvarande starke man hade fått som han velat. I gengäld förlorade vänsterpartiet alla sina fyra. En faktor bakom den stora förlusten är kommunens indelning i två valkretsar, som en gång initierades av socialdemokraterna, just för att utestänga dåvarande vpk.

Mats Sjölin, lokal v-ordförande, har alltså fått lämna fullmäktige. Han redogjorde för några frågor (pågatågen, skolan) där partiet faktiskt hade lyckats påverka den lokala politiken positivt, men övergick sen till kommunalpolitikens brister och problem som var åtskilligt fler. En klar framställning som gav en utomstående ett hum och läget och förutsättningarna i landets sydligaste kommun.

Vänsterpartiet kunde väl komma tillbaka, och det var på sätt och vis skönt att slippa det kommunala och kunna ägna sej åt annat politiskt arbete, sa Mats. Ett argument som rätt många avsatta v-parlamentariker har sökt tröst i sen i september. En ganska så klen tröst.

3

Camilla Sköld Jansson sa ungefär det väntade på Stortorget i Lund, det som nog de flesta av dagens alla talare påpekade, oberoende av parti. Att det ”nya arbetarpartiet” snabbt hade kastat masken och visat sitt rätta ansikte som överklassens intresseparti. Men att detta väckte folklig vrede och förutom vänsterpartiet den stora majoriteten av socialdemokraternas medlemmar ville ha en radikalt annorlunda politik.

Camilla vände sej särskilt till ”vänstersocialdemokraterna” och uppmanade dem att ta aktiv ställning. Sådana maningar, och sådana förhoppningar att vänstern inom det stora partiet ska göra uppror, har en lång och djup tradition i vänsterpartiet. De brukar inte infrias men det händer. Senaste gången var vid EMU-omröstningen, och det kan ju ha varit en präglande erfarenhet för Camilla som kommer från Sveriges mest EU-kritiska län. Hon gjorde också flera starka markeringar mot EU. Med tanke på Mona Sahlins krav på mp och v att de ska uppge sitt EU-motstånd för bli regeringsfähiga stundar det intressanta diskussioner i vänsterpartiet, vars ledare numera gärna vill in i regeringen.

Camilla började talet med att exemplifiera högerns ”problemformuleringsinitiativ” men hade knappast något botemedel att föreslå. Miljön & klimatet ägnades inte många ord.

4

Det kommunala läget i Lund är intressant, med flera både praktiska och principiella frågor som ska avgöras, och nog hade det varit intressant att få en resumé av dem. Men stående förstamajpubliks tålamod är begränsat, och det är begripligt att organisatorerna ville begränsa antalet tal. Och att välja en företrädare för vänsterns studentförbund, tillika förbundsordförande, var rimligt med tanke på den gruppens vitalitet i Lund just nu. Och om utbildning och forskning borde det alltid finnas anledning att säga något om i en universitetsstad.

Det fick vi emellertid knappast höra något om. I stället blev det ett allmänpolitiskt tal av

ungefär samma innehållsmässiga slag som Sköld Janssons. Men retoriskt överspönt och med metaforer som inte alltid var så lyckliga, allt förvärrat av en tal- och mikrofonteknik som lämnade en del övrigt att önska.

Det var åtminstone inledningsvis fem–sex hundra åhörare samlade på Stortorget. Lite retorik och paroller väntar de sej en sådan dag, men det är också en kvalificerad publik som förtjänar att få ta del av seriösa politiska analyser som kan väcka nya tankar. Sådana som man fick av Herman Schmid i Trelleborg eller Jan Øberg på demokratisk vänsters möte i Lund.

Felet ligger i första hand naturligtvis inte hos Carolina Lindkvist utan hos de organisatörer som inte tagit sitt fulla ansvar för att ge den lokala vänstern det förstamajprogram som den förtjänar.

Gunnar Sandin

Välsignat samråd i Helgeand

Nu blir det ishockey i Lund, i stor lokal med plats för en publik på bortåt 1000 personer, jämte en mindre lokal för träning.

Handbollsarenan blir som sig bör ännu mycket större. Den ska ta 3500. Och kan också användas vid större musikevenemang mm.

Schaktmaskiner och truckar har varit i full gång och hyvlat bort gräs och schaktat vallar under mer än en månad.

Bortåt Högevallsbadet planeras ett stort parkeringhus. 400 bilar. De som inte ryms där ska stå på Åkerlunds och Rausings väg och på södra lekplatsen. Där tivolit brukar vara.

Fotboll. Ny matcharena, upp till superettenivå, och ny läktare, med ryggen mot järnvägen samt fyra fullstora fotbollsplaner mellan evenemangshallen och järnvägen.

Ändå stryker klubb fotbollen på foten, för det mesta av Klostergårdens idrottsplats förvandlas till Aktivitetspark.

Troligen spiller fotbollen över på de fem korpfbollsplanerna som alltså i fortsättningen kanske blir tre.

Massorna väller in från norr, över bron

Evenemangsbesökarna väller in från norr över den befintliga bron till den för de båda anläggningarna gemensamma entrén. Tack och lov drabbar trafiken inte Klostergården och Nordanväg mer än möjligen marginellt.

Klostermuren längs Stattenavägen.

Konflikt om exploatering

En mur av hus med ryggen mot Stattenavägen byggs från kvarteret Molnet i söder via bensinmacken och parkeringsplatsen utanför idrottsplatsen fram till idrottplatsens entré. Klostermuren kan den kanske kallas i analogi med Klostervallen.

Byggnaderna söder om Nordanväg blir lägre, 3 till 5 våningarna, längre norrut blir våningarna 8 och längst upp i norr byggs ett par 12-vånings punkthus. Detta enligt byggnadsnämndens nuvarande direktiv. Men byggmästar Paulsson vill exploatera hårdare. Där finns en konflikt.

Minst 300 lägenheter ska det bli i alla fall. Då blir det folk också.

Förskolebarn och skolbarn

Det lär bli en två- tre-hundra barn till i åldrarna 5 till 16. Klostergårdsskolan blir snart full. Nya lokaler behövs. Liksom en ny förskola.

De kan hamna på det redan belastade Klostergårdsfältet eller pressas in i nybyggnationen

eller i Aktivitetsparken.

En annan möjlighet är att ta ytterligare en eller två korpfbollsplaner i anspråk för att bygga dem. Hur går det då med korpfbollen?

Ja, tanken att flytta den till den planerade storidrottsplatsen på Ladugårdsmarken nämns i programplanen.

Aktivitetsparken – det nya bostadsområdets lekplats

I Aktivitetsparken, hjärtat av idrottsplatsen, ersätts kanske de två skateboardsbanor som försvann när Akelius byggde de fyra höga husen i Klostergården. Och det blir en rad andra aktiviteter för alla åldrar, från sandlådor till boulebanor. Aktivitetsparken ska bli det nya bostadsområdets lekplats.

Det gröna stråket längs järnvägen får getingmidja, eftersom utrymmet för matchplan med läktare mellan evenemangshallen och järnvägen är i minsta laget. Stråket är populärt bland joggare och fågelvänner. Det är värt att kämpa för.

Trafik

Cykelleden från stan till Klostergården, Sankt Lars och Malmö går tvärs över Aktivitetsparken.

Järnvägen Lund –Trelleborg återupplivas och förses med hållplats i närheten av idrottsplatsen för kollektivåkande huliganer.

Och så har vi ju parkeringshuset i triangeln mellan Södra ringvägen, stambanan och Trelleborgsjärnvägen.

Transporterna av materiel till de stora evenemangen ska antingen gå via Nordanväg genom Aktivitetsparken eller längs en gata från Nordanväg mellan den nya bebyggelsen och Stattenavägen. Låt oss hoppas att det sistnämnda alternativet blir det som förverkligas.

Farligt gods

Alltsammans presenterades vid ett livligt och känslöstarkt samrådsmöte i Helgeandshemmet förra onsdagen. Intensivast var villaägarna på andra sidan Stattenavägen som fruktar att Klostermuren ska få trafikbullret att återskalla in över deras trädgårdar. Kvällens skuggor från de höga husen bekymrar också.

De boende i Klostervallen vill ha ett litet kulligt grönområde i hörnet vid Nordanväg – Stattenavägen.

Man bekymrade sig också för alla farliga ämnen som transporteras på Stattenavägen med destination Västra industriområdet. Den för Höjeå-vännerna motbjudande tanken att förlänga Åkerlunds och Rausings väg över ån ner till väg 108 luftades. Varför inte i stället flytta hela Västra industriområdet och ersätta det med bostäder?

Ole Casimir tog fajten

Cool ledare genom stormen var Ole Casimir, detaljplanechef i Lund. För vid sidan av oron över den svåröverskådliga helheten blomstrade naturligtvis en uppsjö av missuppfattningar, framförda av besserwisshar utan större insikt men med starka emotionella resurser.

Till sin hjälp hade han modiga Elin Karlsson, som också uthärdat stormarna kring BUP-området.

Idrottschefen Berne Nilsson lyckades utan protester köra över hela samrådet, kom sent och gick tidigt, medan folket satt och försökte ta in vad han sagt.

Gunnar Stensson